

Sygn. akt III AUa 1114/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SA Barbara Hejwowska
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 r. w Lublinie

sprawy T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji T. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 1 października 2015 r. sygn. akt VII U 2199/14

oddala apelację.

Barbara Hejwowska Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Krzysztof Szewczak

Sygn. akt III AUa 1114/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 września 2014 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. M. prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu podano, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji T. M. wskazał, iż od dnia 6 stycznia 1989 roku był zatrudniony na stanowisku stolarza,

ale w rzeczywistości pracował przy budowie dróg jako bitumiarz.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, wskazując, iż wnioskodawca przedstawił co prawda świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych za okres od 6 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku, lecz zawiera ono wiele nieścisłości i dlatego nie może być podstawą do zaliczenia tego okresu jako okres zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Wyrokiem z dnia 1 października 2015 roku wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt VII U 2199/14 Sąd Okręgowy

w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji.

Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca T. M. urodził się

w dniu(...). Wnioskodawca został w dniu 6 stycznia

1989 roku zatrudniony na okres próbny w (...)

w L. na stanowisku stolarza. W dniu 20 stycznia 1989 roku podpisano z ubezpieczonym umowę o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku stolarza. Do dnia 30 listopada 1996 roku wnioskodawca nie był kierowany do pracy na innym stanowisku, nie powierzano mu formalnie żadnych innych obowiązków. We wrześniu 1992 roku skierowano ubezpieczonego na kurs palacza c.o., który ukończył w październiku 1992 roku. Po raz pierwszy powierzono mu jednak obowiązki palacza dopiero w dniu 1 grudnia 1996 roku –

na okres 5 miesięcy – do 30 kwietnia 1997 roku. Następnie ponownie przeniesiono wnioskodawcę na stanowisko stolarza. Sytuacja powtórzyła

się w grudniu 1997 roku i w dniu 20 listopada 1998 roku.

W dniu 10 czerwca 2014 roku T. M. złożył wniosek

o emeryturę, w treści którego zawarł oświadczenie o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz o tym, że pozostaje nadal w stosunku pracy. W oparciu o złożone wraz z wnioskiem dokumenty organ rentowy ustalił na dzień 1 stycznia 1999 r. łączny staż podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 25 lat (w tym 24 lata, 8 miesięcy i 29 dni okresów składkowych, 2 miesiące i 15 dni okresów nieskładkowych oraz 4 miesiące i 12 dni okresów uzupełniających z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców), w tym 11 lat,

6 miesięcy i 12 dni pracy w szczególnych warunkach. Uwzględniony zostały przy tym cały okres zatrudnienia wnioskodawcy

w Przedsiębiorstwie (...) w L. (później Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w L.), wymieniony w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 11 czerwca 2014 r. Zakwestionowano natomiast okres zatrudnienia od 6 stycznia 1989 r.

do 31 grudnia 1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) S.A., z uwagi na rozbieżności w przedstawionych dokumentach dotyczące zatrudnienia wnioskodawcy na poszczególnych stanowiskach.

W świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych,

z dnia 8 września 2014 roku, wystawionym przez (...) S.A. (następcę prawnego Przedsiębiorstwa (...) S.A.) wskazano, że ubezpieczony w okresie od dnia 6 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace asfalcjarza i przy gotowaniu asfaltu wymienione w wykazie A, Dziale IX, poz. 4 cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów oraz prace nie zautomatyzowane palaczy i palaczy rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego wymienione w wykazie A, dziale XIV, poz. 1 tego rozporządzenia.

W tym czasie zatrudniony był:

- od 6 stycznia 1989 roku do 30 listopada 1996 roku -

na stanowisku stolarza

- od 1 grudnia 1996 roku do 30 kwietnia 1997 roku – na stanowisku palacza c.o.

- od 1 maja 1997 roku do 30 listopada 1997 roku – na stanowisku stolarza

- od 1 grudnia 1997 roku do 30 kwietnia 1998 roku – na stanowisku palacza c.o.

- od 1 maja 1998 roku do 19 listopada 1998 roku – na stanowisku stolarza

- od 20 listopada 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku –
na stanowisku palacza c.o.

Następca prawny pracodawcy T. M. wskazał dodatkowo

w piśmie z dnia 9 września 2014 roku, iż świadectwo to zostało wydane na podstawie wystawionego już wcześniej, w dniu 15 kwietnia 2010 roku świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (znajdujące się w aktach emerytalnych) oraz na podstawie potwierdzenia zgodności danych przez przełożonego pracownika.

W tym stanie rzeczy wydana została ostatecznie decyzja z dnia
24 września 2014 roku odmawiająca ubezpieczonemu prawa do emerytury.

W toku postępowania T. M. podnosił, iż w okresach zatrudnienia na stanowisku stolarza i palacza c.o. tj. od 6 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku (przyjmując okresy do dnia 1 stycznia 1999 roku) pracował przy budowie dróg jako konserwator dróg

o nawierzchni bitumicznej oraz palacz kotłowy. Była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd I instancji ustalił, iż do obowiązków ubezpieczonego zatrudnionego na stanowisku stolarza należało przygotowywanie w warsztacie stolarskim na maszynach palików, dekowań, listew drewnianych oraz zastawów drogowych wykorzystywanych do budowy dróg. W okresie zimowym brał udział w wycinaniu gałęzi drzew rosnących przy drogach. Wnioskodawca był jedynym stolarzem w Przedsiębiorstwie. Okresowo uczestniczył on również w pracach polegających na konserwacji dróg – naprawiał wówczas ubytki w drogach, rozkładał asfalt, układał beton asfaltowy, smarował krawędzie ubytków emulsją asfaltową, obcinał krawędzie nawierzchni asfaltowej dróg. Od grudnia 1996 roku na okres zimowy angażowany był jako palacz c.o. Pracę tę wykonywał w sezonie zimowym (grudzień – kwiecień)

w latach 1996 – 1997, 1997 -1998 oraz 1998- 1999 (biorąc pod uwagę okres do 31 grudnia 1998 roku).

Sąd I instancji ustalił, że przez okres od 6 stycznia 1989 roku

do 30 listopada 1996 roku wnioskodawca był zatrudniony wyłącznie

na stanowisku stolarza (był jedyną osobą u pracodawcy zatrudnioną

w tym charakterze). W ocenie Sądu I instancji jedynie w okresach zaangażowania ubezpieczonego na innym stanowisku tj. na stanowisku palacza c.o. uznać można, iż nie był on zobowiązany do wykonywania prac stolarskich.

Wówczas można przyjąć, iż czynności palacza

c.o., będące czynnościami zaliczanymi do prac w warunkach szczególnych, były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgodnie z aktami osobowymi okresy takie stanowią łącznie 11 miesięcy

i 10 dni (od 1 grudnia 1996 roku do 30 kwietnia 1997 roku, od 1 grudnia 1997 roku do 30 kwietnia 1998 roku oraz od 20 listopada 1998 roku

do 31 grudnia 1998 roku), co łącznie z okresem 11 lat, 6 miesięcy i 12 dni daje łącznie okres 12 lat, 5 miesięcy i 22 dni i nie jest wystarczające

do uzupełnienia okresu pracy w warunkach szczególnych uznanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w wymiarze koniecznym do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury. W pozostałych okresach bowiem brak jest dowodów na wykonywanie przez T. M. pracy w warunkach szczególnych polegającej na konserwacji dróg o nawierzchni bitumicznej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – nie wskazują

na to ani dokumenty zgromadzone w zachowanych aktach osobowych, ani zeznania świadków.

Nadto Sąd I instancji wskazał, iż nawet gdyby przyjąć, zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy, że już od sezonu zimowego w latach 1992 – 1993 był on kierowany do pracy na stanowisku palacza c.o. i wówczas wykonywał tylko takie prace, to okresy te, tj. okresy zimowe 1992-1993, 1993-1994, 1994-1995 oraz 1995 - 1996 (przyjmując 5 miesięcy od grudnia do kwietnia jak w okresie od 1996 roku), wynoszące łącznie 1 rok i 8 miesięcy również nie są wystarczające do uzupełnienia okresu uznanego przez ZUS.

W związku z powyższym Sąd I instancji uznał, iż T. M. nie spełnia jednej z przesłanek koniecznych do przyznania prawa do emerytury po ukończeniu 60 lat, a mianowicie nie legitymuje się 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Decyzja wydana w tym zakresie była więc prawidłowa, w związku z czym wyrokiem z dnia 1 października 2015 roku Sąd I instancji oddalił odwołanie.

Wnioskodawca T. M. złożył apelację od wyroku Sądu

I instancji, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia,

tj. art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez dokonanie przez Sąd I instancji jednostronnej, wybiórczej i dowolnej oceny materiału dowodowego i przez to bezzasadne przyjęcie, że jego odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Wnioskodawca domagał się

zmiany zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie odwołania i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury. Jednocześnie apelant wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków: G. C., K. J., T. J. i M. S. – na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca stanął na stanowisku, że w okresie od 6 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach, co potwierdzają znajdujące się w aktach sprawy świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Apelant podkreślił, że o tym, czy dana praca może być uznana za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie decyduje nazwa stanowiska pracy, na którym jest ona wykonywana, lecz jej charakterystyka. Ubezpieczony stwierdził, że w okresach, w których był zatrudniony na stanowisku stolarza, była mu powierzana praca konserwatora dróg o nawierzchni bitumicznej wymieniona w wykazie A, Dziale IX, poz. 4 cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów. Argumentacja ta została rozwinięta w piśmie wnioskodawcy

z dnia 8 grudnia 2015 roku, w którym podkreślono, że apelant wykonywał prace stolarskie jako pomocnicze. Ubezpieczony wskazał,

że choć co do zasady nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze innych równocześnie wykonywanych prac, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, to jednak wyjątkiem od tej zasady jest sytuacja, w której inne równocześnie wykonywane prace mają charakter krótkotrwały, incydentalny i uboczny.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnosił o oddalenie apelacji wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Wnioskodawca poprawnie wskazał w treści uzasadnienia apelacji, że według świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach – znak (...) z dnia 7 sierpnia 2014 roku ubezpieczony miał wykonywać w okresie od 6 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace asfalcjarza i przy gotowaniu asfaltu

oraz prace nieautomatyzowane palaczy rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego. Jednakże zgodnie

z art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia wyłącznie na jednym dowodzie, lecz musi ocenić jego wiarygodność i moc na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.

2015 r., poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu

31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym

niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej

25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia

do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku

o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia

oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne

lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się

na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń

na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast

§ 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo

do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu I instancji wnioskodawca nie legitymuje się

15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie przede wszystkim na dwóch najistotniejszych poczynionych ustaleniach faktycznych:

- ustaleniu, że wnioskodawca nie wykazał, iż w okresie od 6 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę asfalcjarza i przy gotowaniu asfaltu wymienione w wykazie A, Dziale IX, poz. 4 cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów,

- nawet przy przyjęciu najbardziej korzystnego dla wnioskodawcy wyliczenia okresu pracy na stanowisku palacza c.o. okres przepracowany przez ubezpieczonego nie byłby w dalszym ciągu okresem wystarczającym do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Choć wnioskodawca wspomina w treści uzasadnienia apelacji, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zaliczył mu do okresu pracy w szczególnych warunkach okresów pracy na stanowisku palacza c.o., to jednak nie kwestionuje w treści apelacji drugiego z wyżej wymienionych ustaleń Sądu I instancji, kwestionuje natomiast prawidłowość pierwszego z tych ustaleń w oparciu o zebrany materiał dowodowy.

Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji, przyjęte na podstawie zeznań świadków S. W. i B. K. oraz znajdujących się w aktach sprawy dokumentów, że wnioskodawca w okresie od 6 stycznia 1989 roku do 30 listopada 1996 roku był zatrudniony wyłącznie na stanowisku stolarza (będąc jedyną osobą zatrudnioną u pracodawcy na tym stanowisku), oraz że w tym okresie był on kierowany do innych prac, zgodnie z potrzebami pracodawcy, bez każdorazowej zmiany stanowiska.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia Sądu I instancji, że choć czynności stolarskie mogły nie stanowić większości jego obowiązków zawodowych w okresie od 6 stycznia 1989 roku do 30 listopada 1996 roku, to jednak zebrany materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że nie wykonywał ich w ogóle, czemu zresztą wnioskodawca nie zaprzecza.

Zebrany materiał dowodowy nie pozwala też na przyjęcie, że wykonywanie przez wnioskodawcę czynności stolarskich miało charakter krótkotrwały, incydentalny i uboczny. Na rozprawie w dniu 24 września 2015 roku, opisując zakres obowiązków wnioskodawcy na stanowisku stolarza, świadek B. K. stwierdził, że „wnioskodawca w stolarni spędzał może 10% czasu pracy”, „może dwa dni się nazbierało w miesiącu”; z kolei świadek S. W. stwierdził, że „wnioskodawca w stolarni spędzał dziennie do 1 godziny”. Na tej samej rozprawie wnioskodawca stwierdził, że „obsługiwał wszystkie budowy jako stolarz” i że nie potrafi sprecyzować, ile czasu dziennie lub miesięcznie pracował na drogach, a ile w warsztacie stolarskim – poza tym, że większość czasu pracy przypadła na pracę na drogach.

Podzielając ocenę Sądu I instancji co do wiarygodności zeznań powołanych świadków i wnioskodawcy należy podkreślić, że świadkowie byli w stanie jedynie orientacyjnie wskazać, ile czasu zajmowały ubezpieczonemu czynności stolarskie, i że według świadków stanowiły one mniejszość jego obowiązków zawodowych. Jednocześnie z opisu czynności wnioskodawcy przedstawionego przez świadków i samego apelanta wynika, że podejmowanie przez ubezpieczonego czynności stolarskich nie miało bynajmniej charakteru incydentalnego. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że czynności stolarskie stanowiły stały, choć mniejszościowy element zakresu obowiązków zawodowych wnioskodawcy.

Wystąpienie owego stałego, mniejszościowego elementu jest wystarczające do uznania, że w okresie od 6 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku wnioskodawca nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę asfalcjarza i przy gotowaniu asfaltu. Dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranego materiału dowodowego była zatem w tym zakresie prawidłowa, a zarzut naruszenia 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego jest niezasadny.

Sąd I instancji prawidłowo również ustalił, że okresy zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku palacza c.o., nawet przy przyjęciu najbardziej korzystnych dla niego ustaleń co do długości ich trwania, nie byłyby na tyle długie, żeby zapewnić ubezpieczonemu okres zatrudnienia obejmujący 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca tej okoliczności nie kwestionował zresztą w treści apelacji.

Sąd I instancji przy ocenie przeprowadzonych w sprawie dowodów nie dopuścił się przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych dyspozycją art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego. Określone w tym przepisie granice swobodnej oceny dowodów może bowiem naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 1999 r., II UKN 459/98 – OSNAPiUS 2000, nr 6, poz. 252; z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732; z dnia 10 listopada 1999 r., I PKN 361/99 – OSNAPiUS 2001, nr 7, poz. 216, oraz z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1446/00 – LEX nr 55 167). Ciężar wykazania przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów spoczywał na wnioskodawcy, który jednakże tej okoliczności nie wykazał. Dokonana przez Sąd I instancji ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów odpowiada kryteriom określonym w art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z art. 381 Kodeksu postępowania cywilnego sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła

je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba

że potrzeba powołania się na nie wynika później. W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca mógł powołać dowody z zeznań świadków G. C., K. J., T. J. i M. S. już w postępowaniu przed Sądem I instancji, nie wykazał też, by potrzeba powołania tych dowodów powstała później. Sąd Apelacyjny mógł zatem na podstawie art. 381 Kodeksu postępowania cywilnego pominąć zgłoszone przez wnioskodawcę dowody.

Ponadto na podstawie art. 391 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego do postępowania przed sądem drugiej instancji znajduje odpowiednie zastosowanie art. 217 § 3 Kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. W rozpoznawanej sprawie kwestia, czy wnioskodawca wykonywał w okresie od 6 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku czynności stolarskie stale, czy też incydentalnie, została dostatecznie wyjaśniona na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu przed Sądem I instancji. Z treści apelacji wynika, że wnioskodawca nie kwestionuje prawdziwości zeznań złożonych przed Sądem I instancji przez świadków S. W. i B. K., a jedynie nie podziela wniosków wysuniętych na podstawie oceny tych zeznań i reszty materiału dowodowego przez Sąd I instancji. Wnioskodawca powołał dowód z zeznań czterech wyżej wymienionych świadków na te same okoliczności, co zeznania świadków S. W. i B. K.. Apelant nie wykazał, żeby czterech powołani w apelacji świadkowie mogli złożyć zeznania co do nowych okoliczności, niewskazanych uprzednio przed Sądem I instancji przez świadków S. W. i B. K..

Zebrany w toku postępowania przed Sądem I instancji materiał dowodowy wystarcza też do określenia, że okres pracy wnioskodawcy na stanowisku palacza c.o. nie wystarcza do wykazania co najmniej 15-letniego okresu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca nie wykazał, żeby powołani przez niego świadkowie mogli złożyć zeznania pozwalające na dokonanie przez Sąd Apelacyjny odmiennych ustaleń co do tej okoliczności.

W związku z powyższym wnioski dowodowe zgłoszone przez wnioskodawcę w treści apelacji podlegały oddaleniu jako zgłoszone

na okoliczności dostatecznie wyjaśnione w postępowaniu przed Sądem

I instancji.

Ostatecznie należało przyjąć, że istotnie wnioskodawca T. M. nie spełnia jednej z przesłanek koniecznych do przyznania prawa

do emerytury po osiągnięciu wieku 60 lat, a mianowicie nie legitymuje się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Tym samym przedstawiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego przez dokonanie przez Sąd I instancji jednostronnej, wybiórczej i dowolnej oceny materiału dowodowego w okolicznościach niniejszej sprawy nie mógł zostać uznany za trafny.

Zaskarżony wyrok odpowiada zatem prawu, a apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 Kodeksu postępowania cywilnego orzekł jak w sentencji.